

MEDEDELINGENBLAD
van de
NEDERLANDSE WERKGEMEENSCHAP
voor
INDIVIDUAL PSYCHOLOGIE

24e jaargang, nr. 2

januari 1975

Redactie: G.H. v. Asperen-Doorwerth
Mevr. L.M.C. Richard-Stuurman - 's-Gravenhage.

Redactie-adres: Mevr. J. Stach-Vrolijk
Pentislaan 1A, Aerdenhout, Telefoon 023-243263.
Secretaresse.

*Voordracht van de Heer T. Kievit, Psycholoog.
Gehouden op 21 September 1974, te Amsterdam.*

De Heer Kievit stelt zich nader voor, door mede te delen, dat hij zich tijdens de cursus I.P. weliswaar voornamelijk bezighoudt met de algemene principes van de ontwikkelingspsychologie, doch dat hij nu zal spreken over enkele aspecten van het werk dat hij doet.

Spreker is als psycholoog verbonden aan het Paedologisch Instituut, Vossiusstraat No.56 te Amsterdam. Dit Instituut, dat verbonden is aan de Vrije Universiteiten houdt zich bezig met hulpverlening aan gezinnen met moeilijke kinderen. In dit gebouw bevinden zich een zeventigtal kinderen, die hierheen verwezen zijn door allerlei instanties. De Heer Kievit heeft met opzet gesproken over hulpverlening aan GEZINNEN met moeilijke kinderen, omdat er binnen de gehele hulpverlening een ontwikkeling gaande is om zich met het GEZIN bezig te houden in plaats van met het kind afzonderlijk. Het werk van de Heer Kievit is tweeledig. Enerzijds houdt hij zich bezig met genoemde hulpverlening, anderzijds leidt hij studenten op, die hij een praktische ervaring geeft. Tevens geeft hij werkcolleges aan 4e jaars kinder- en jeugdpsychologen, zodat er voortdurend een koppeling is tussen het werkterrein en de theorie.

Hij wil zich deze middag speciaal bezighouden met het onderwerp:

„Hulpverlening aan gezinnen en kinderen met een psychosociale problematiek”

Hoe verloopt het proces van hulpverlening?

Het gaat hier om de professionele hulpverlening d.w.z. hulpverlening, welke volgens een bepaalde methode geschiedt. De uitdrukking professioneel is bij de huidige gang van zaken niet zo erg populair.

Spreker beseft, dat er ontzettend veel nood is, waarbij de professionele hulpverlener eigenlijk met lege handen staat. Hij denkt hierbij vooral aan de hulpverlening die de laatste jaren op gang gekomen is aan allerlei drugpatienten, enz. De diverse centra die onterdak geven aan dié jeugdigen die weggelopen zijn uit de kinderbescherming e.d. en die

bijzonder weinig aanspreekbaar zijn. Beoogt wordt echter na te gaan, hoe professionele hulpverlening, zo maximaal mogelijk kan geschieden.

Hulpverlening is een gecompliceerd gebeuren, waarbij snel overzicht verloren wordt, met als risico, dat men zijn toevlucht neemt tot rigide methoden. Uit de ervaring heeft men vaak methoden beschikbaar, die men geneigd is toe te passen op elk probleem, dat zich voordoet, of men is geneigd een oplossing te geven die het meest voor de hand ligt. Wil men echter verantwoord hulp verlenen, dan moet men voortdurend trachten te voorkomen, dat de client de hulp niet meer als hulp ervaart. Het komt nogal eens voor, dat de client helemaal niet het gevoel heeft, dat hij werkelijk geholpen wordt voor dátgene waarom hij gevraagd heeft.

Wanneer men aan hulpverlening begint, is het nodig, dat er met de client bepaalde afspraken gemaakt worden, zodat met voortdurend met elkaar kan evolueren.

Een interactie begint op het moment, waarop iemand van zichzelf meent dat hij niet meer zonder hulp verder kan, of dat iemand anders dat van hem vindt. Dan wordt er contact gezocht met een beroepshulpverlener. Belangrijk is hierbij, dat de client, wanneer hij hulp gaat vragen, weet, waar hij aan toe is, dus dat de hulpverlener duidelijk maakt, wat voor hulp geboden kán worden, zodat men in een eerste gesprek samen reeds kan nagaan of men met zijn probleem geholpen kan worden, ja dan nee.

Tot nu toe was het zo, dat men startte met een afhankelijkheidsrelatie. De psychiater of de psycholoog die het wist, en de client die vragen kwam om hulp. Tegenwoordig start men min of meer op voet van gelijkheid.

Wanneer de hulpverlener het gevoel heeft — ik ben de hulpverlener, ik moet het weten, ik moet de client althans helpen — dan is hij eigenlijk al geneigd een aantal oplossingen aan te bieden, die hij zelf ter beschikking heeft. Het is echter beter onder ogen te zien, dat ook de hulpverlener zich vaak machteloos voelt en zich juist hierdoor kwetsbaar durft op te stellen, waardoor hij kan zeggen: „Laten we proberen of we het samen kunnen doen”. Zodoende beter ruimte scheppend voor de problemen van de client. Ook het spanningsgevoel bij de hulpverlener wordt hierdoor verminderd. Er bestaat natuurlijk een verschil tussen de hulpeloosheid van de client en de hulpeloosheid van de professionele hulpverlener. De client heeft voor zijn problemen systematisch naar een oplossing gezocht, of heeft het zoeken naar een oplossing opgegeven, terwijl de deskundige ook machteloos is, doch in ieder geval in staat is om die machteloosheid bij zichzelf te hanteren.

De hulpverlener kan dus de client helpen systematisch te zoeken naar oplossingen en wel op voet van gelijkheid en samen.

Binnen de hulpverlening onderscheidt men een aantal fasen, die zijn aangebracht om het proces van de hulpverlening onder contróle te houden, zodat men als hulpverlener weet in welke fase men zich bevindt en zichzelf ook kan dwingen te onderkennen, aan welke fase men bezig is, opdat men zich niet in de problemen verliest.

In de huidige maatschappij wordt de hulpzoeker niet meer overgeleverd aan één hulpverlener, maar eerst geconfronteerd met een team van hulpverleners. Steeds meer hulpverleners gaan in teamverband werken, zoals dit ook geschiedt bij artsen, die gaan samenwerken met de maatschappelijk-werker, de psycholoog, etc., aangezien het nu eenmaal onmogelijk is, dat één mens zó veel in zijn mars zou kunnen hebben, dat hij iedereen genuanceerd zou kunnen helpen.

De maatschappij neigt steeds meer naar specialisatie, doch het is ook nodig, dat deze gespecialiseerde mensen in teamverband gaan werken, zodat er in teamverband over diverse problemen kan worden gesproken.

Men onderscheidt:

1. DE INTAKE FASE. Hier heeft men te doen met verschillende partijen: de partij die de vraag om hulp stelt, (meestal de ouders) — de hulpverlener — de bemiddelaar. Dit kan degene zijn, die het kind verwezen heeft, bijv. de Stichting voor Geestelijke Gezondheid, kinderrechtters, etc. en tenslotte degene op wie de vraag om hulp betrekking heeft. Dit is dan in eerste instantie het kind. Het gaat meestal om het probleemgedrag rond het kind.

De hulpverlener dient zich zo neutraal mogelijk op te stellen tegenover alle partijen. Het is gebruikelijk binnen de moderne vorm van hulpverlening, er van uit te gaan, dat het gezin moet worden gezien als een mobile. Als men één onderdeel van deze mobile aanraakt, beweegt heel de rest mee. Er zal duidelijk gekeken moeten worden naar: IS DIT WERKELIJK HET PROBLEEM? In hoeverre zijn er nog andere problemen en andere gezinsleden bij dit probleem betrokken?

Een mens staat niet alleen. Een mens komt voort uit een bepaalde gemeenschap, maakt deel uit van een bepaald gezin.

Er wordt dus bezien hoe de problemen gekoppeld zijn aan de omgeving.

In bepaalde gevallen kan tegen het kind gezegd worden: „Het gaat niet alleen om jou, er waren allerlei problemen thuis, waar je ouders ook geen raad mee wisten, zodat zij elkaar niet goed meer begrepen, waardoor het beter was dat ze uit elkaar gingen. Wij zijn er om jou beter te leren kennen en samen met jou een oplossing te vinden“. Hierdoor weet het kind duidelijk: Het gaat om een GEHEEL, niet alleen om mij als persoon. Anders zou het kind het gevoel kunnen krijgen „Ik ben het ongewenste kind, alle problemen zijn om mij geconcentreerd. Het is mijn schuld!“ Hetgeen natuurlijk niet het geval behoeft te zijn. Integendeel, in het algemeen kan men stellen, een probleem staat nooit alleen, het is gerelateerd aan zijn omgeving. Er zijn natuurlijk beelden, die als organische factoren aanwijsbaar zijn (er is een storende factor vanuit dit kind). Maar altijd moet er hulp geboden worden, niet alleen aan het individu, maar aan HET GEHEEL. Heeft het team in overleg met degene die om hulp gevraagd heeft geconcludeerd, dat er geholpen moet worden, dan gaat men over tot de tweede fase.

2. DE LOCALISATIE FASE.

In deze fase gaat men beschrijven wat er precies gaande is. Het kind wordt op school geobserveerd. Ook de ouders worden geobserveerd. Het geheel wordt in kaart gebracht, en spitst zich toe rond drie aspecten.

1. Hoe functioneert men nu.
2. Hoe functioneerde men in het verleden.
3. Wat verwacht men dat er gaat gebeuren.
Wat ziet men als ideaal —of— wat wil men eigenlijk.

In heel gewone termen probeert men in deze fase te beschrijven, wat er gebeurt en hoe de desbetreffende persoon functioneert. Ook wordt getracht iets te zeggen over de belevingswijze, met zo weinig mogelijk interpretatie.

Concreet: Het kind wordt beschreven vanuit diverse leefsituaties. Belangrijk is het tevens aan te geven t.a.v. welke punten men goed functioneert, omdat in het goed functioneren vaak de aanknopingspunten liggen om hulp te kunnen gaan verlenen.

3. DE MODELLEN FASE.

Dit is het moment, waarop men na drie maanden observeren zowel van ouders als kinderen, rond de tafel gaat zitten en de diverse gedragingen naast elkaar gaat leggen.

De maatschappelijkwerker geeft in gedragstermen een beschrijving van de thuissituatie. De onderwijzer heeft een gedragsbeschrijving gegeven van de leerling en zijn prestaties. De groepsleider doet hetzelfde, evenals andere hulpverleners. Men gaat na, hoe deze diverse gegevens in elkaar passen. Men gaat nu bekijken vanuit welke opvatting men de gedragingen het best kan begrijpen. Er wordt dus gezocht naar een sleutel, die het best past op het probleem. Hoe de behandeling er verder uit gaat zien, hangt af van de theorie die gekozen wordt.

4. DE STRATEGIE FASE.

Stel, dat de Individual Psychologie gekozen wordt, dan beziet men hoe een dergelijk probleem binnen de Individual Psychologie wordt aangepakt.

Tevens is het zeer belangrijk dat men zich aan het begin van de hulpverlening heeft afgevraagd, wanneer een probleem als opgelost beschouwd kan worden. Men deelt dit ook aan het kind en aan de ouders mede.

Spreker is van mening dat de client het meest gebaat is bij de professionele hulpverlening, wanneer men zoveel mogelijk probeert een greep te krijgen op het hele hulpverleningsproces, zodat men de gelegenheid heeft terug te koppelen, wanneer het niet gaat.

Bij het achterwegen blijven van gewenste resultaten, kan men twee dingen doen.

Zich afvragen:

- a. werden de middelen die afgesproken waren goed gehanteerd.
- b. Is er gedaan wat er gedaan moest worden.

Vaak blijkt dan dat de middelen niet goed gehanteerd werden.

Men kan zich afvragen of men vanuit de juiste opvatting, theorie, gehandeld heeft en terugkeren naar de modellen fase.

Men kan alle gegevens opnieuw nagaan en een andere theorie kiezen.

Daaruit volgt dus een andere behandeling waardoor men misschien betere resultaten kan bereiken.

VERSLAG VAN DE VOORDRACHT:

„PRAKTISCH BEZIG IN DE PSYCHOTHERAPIE IN HOOFDZAAK VOLGENS DE LIJNEN: ADLER, HORNEY EN THE HUMAN POTENTIAL MOVEMENT”.

Gehouden op 19 October 1974 te Amsterdam, door de Heer P. Engelsman, afdelingsgeneesheer en sociaal-geneeskundige van het psychiatrisch centrum “Het Groot Gaffel”.

De Heer Engelsman leidt zijn voordracht in, met mede te delen dat The American Medical Association een apart blad uitgeeft voor psychiatrie, waarin hij een artikel vond, betreffende vergelijkingen over de uitwerking en de resultaten van diverse soorten psychiatrie. De op de client gecentreerde therapie van ROGERS en de INDIVIDUAL PSYCHOLOGIE kwamen daarin bovenaan op gelijke hoogte uit.

Spreker brengt naar voren, dat bij het toepassen van therapie de Individual Psychologie bij hem de grootste rol speelt, doch dat ook Rogers, naast anderen, te merken zijn.

Bij de school die men volgt acht hij niet alleen de techniek belangrijk, doch tevens de houding die men aanneemt tegenover de patient, waarbij men zich op gelijk niveau dient op te stellen: n.l. als DESKUNDIGE VRIEND. Wanneer men volgens de Individual Psychologie hulp verleent, is men reeds op de patient gecentreerd. Men is niet bezig een dogma-

tisch stelsel in praktijk te brengen, doch men vraagt zich in de eerste plaats af: „Wat zijn de moeilijkheden van DEZE mens met ZIJN voorgeschiedenis en zijn levensdoel“. Spreker is echter van mening, dat men de adviezen niet uitsluitend uit de patient zelf moet laten voortkomen, zoals bij Rogers, doch dat de therapeut met zijn grotere ervaring wel degelijk raad mag geven.

In een latere uitgave van bovengenoemd blad stond een artikel, dat hierop aansluit. Men was nagegaan, waarom patienten soms de psychotherapie afbreken. Men kwam tot de conclusie, dat het mogelijk is, dat patienten slechts dan het gevoel hebben dat de therapeut werkelijk geïnteresseerd is, indien hij enige raad of leiding geeft.

Tijdens de therapie wordt in de eerste plaats naar de voorgeschiedenis gevraagd, daarbij bedenkend, hoeveel belang Adler hechtte aan de vroegste jeugdherinneringen. Niet zo belangrijk is het of deze herinneringen naar waarheid zijn, dan wel, waarom de patient nú met zijn psyché nú, deze herinnering naar voren haalt en daarmee blijf geeft, hoe hij nú gericht is. In een later stadium wordt pas naar een doel toegewerkt. Er wordt dus niet zoals bij Freud, getracht in hoofdzaak vroegere verwondingen op te ruimen. Vervolgens wordt gezocht naar het levensdoel van de patient en men gaat na wat het levensdoel en de levensstijl van deze patient ZOU DEN KUNNEN ZIJN, wanneer hij of zij tot volledige ontplooiing is gekomen. Er kan veel meer te bereiken zijn, dan men aanvankelijk denkt.

Is een patient er echter zo slecht aan toe, dat er moet worden ingegrepen, dan kan men dit doen met medicijnen of d.m.v. hypnose. Met hypnose echter pakt men de klacht aan, zonder de oorzaak weg te nemen. Ook Freud keerde zich van deze behandelingsmethode af, ook hij wilde geen oppervlakkige, geen symptoombegenezing.

Iets anders is de zelfhypnose, de AUTOGENE TRAINING. De patient leert hiermee zijn gevoel van eigenwaarde te versterken. Een deel van yoga steunt op dezelfde processen. Er worden geen krachten van buitenaf gegeven, doch de eigen krachten van de client worden door training verhoogd. Hierdoor wordt het karakter zélf versterkt. De AUTOGENE TRAINING ligt dus in de lijn der zelfontplooiing.

Volgens Adler zijn er DRIE en volgens Karen Horney VIER manieren mogelijk om tot oplossing van de levensproblemen te komen, die het best te demonstreren zijn aan de volgende vier mensentypen.

1. De mensen die er onderdoorgaan (Ik kan er niet meer tegenop, ik ga er onderdoor, als je voor een dubbeltje geboren bent word je toch nooit een kwartje).
2. De mensen die hun minderwaardigheidscomplex proberen te overcompenseren. (Ik zal me niet laten kisten, ik zal eens laten zien wat ik kan — Napoleon — Hitler)
3. De schildpadmensen (mensen die affectieve teleurstellingen hebben gekend, die veel voor anderen hebben gedaan en in de steek gelaten werden. Zodra ze bang worden opnieuw in de steek gelaten te worden, trekken ze kop en poten binnen het beschermende schild).
4. De mensen die niet over- en niet ondercompenseren: Die met de capaciteiten waarover zij beschikken, doen wat zij kunnen doen in het belang van de gemeenschap.

Een Amerikaans psycholoog, Maslow, werd — samen met Charlotte Buhler — getroffen door het feit, dat mensen, die van hun leven iets wisten te maken, in vele opzichten op elkaar leken. Hij vroeg zich af: „Wat zijn de KENMERKEN van mensen die trachten tot volledige ontplooiing te komen?“.

Hij bestudeerde „geslaagde mensen“, waaronder Albert Schweizer, Jefferson, Lincoln, en ontdekte dat zij de volgende karaktereigenschappen gemeen hadden:

1. Het beter inzien van de werkelijkheid, daardoor er gemakkelijker tegenover staan en weten waar men aan toe is.
2. Het accepteren van de werkelijkheid t.a.v. zichzelf, anderen en de natuur. (ook Adler zei: „Je moet leren accepteren dat je niet volmaakt bent“)
3. Spontaniteit, eenvoud en natuurlijkheid.
4. Bij problemen de kern opzoeken en grondig bestuderen zonder illusies en zonder angst.
5. Enigszins — los — staan en de noodzaak voelen voor privacy.
6. Autonomie. Tegenover de eigen cultuur waarin men leeft onafhankelijk kunnen staan en haar objectief kunnen beoordelen.
7. Voortdurend fris en nieuw kunnen waarderen. Genieten van alles wat er te genieten valt, in de natuur, in de mensen, in de kunst.
8. De Topervaring. Het zich helemaal verbonden voelen met God of met de kosmos. Een ervaring, verkregen op momenten, dat men het minst egocentrisch en het minst egoïstisch is. Ook bij niet godsdienstigen komt een dergelijke ervaring voor. Wetenschapsmensen ervaren dit wel eens, als zij ineens een natuurwet doorzien.
9. Het „Gemeenschapsgevoel“. Maslow haalt Adler aan in zijn boek en zegt dat er geen betere omschrijving voor dit gevoel te geven is, dan juist de naam die Adler er aan gaf.
10. Self Actualisation. De tussenpersoonlijke relaties bij mensen die tot zelfontplooiing gekomen zijn. Deze mensen kunnen niet alleen meer geven maar ook meer ontvangen. Voorbeeld: Men moet zich niet vernederd voelen wanneer men een cadeau ontvangt, niet er boven willen staan, zelf willen geven.
11. Een democratische karakterstructuur. Men gaat ervan uit, dat de ander wel eens veel méér gelijk kan hebben. DREIKURS ging hier zeer ver op door in de bestudering van de gezinsrelatie.
12. Onderscheiden, welke middelen en welke doeleinden de moeite waard zijn en welke men gebruiken kan. Onderscheiden, wat werkelijk goed en wat werkelijk kwaad is. (Normen ethiek, situatie ethiek en gezindheidsethiek).
13. Een filosofisch, onhatelijk gevoel voor humor. De humor van een situatie inzien en meelachen ook al is dat ten koste van jezelf.
14. Scheppende kracht.
15. Het zich niet door bepaalde cultuurtendensen op sleeptouw laten nemen.

Maslow voegt er aan toe, dat men nu niet moet denken dat deze mensen heiligen zijn. Ze houden er eveneens gekke, verknoeiende en gedachteloze gewoontes op na, ze kunnen stomvervelend zijn en gruwelijk eigenwijs en irritant. Zij zijn heus niet altijd vrij van een oppervlakkige ijdelheid en een partijdig staan tegenover hun eigen prestaties en familie, vrienden en kinderen. Zij kunnen echter, wanneer zij inzien dat er iets gebeuren móet, keihard zijn in de uitvoering. Zij maken echter van hun leven wat er van te maken is. In een ander boek geeft Maslow een andere reeks eigenschappen die bij „geslaagde mensen“ schijnen te behoren.

1. Zij kunnen zowel primair als secundair, introvert als extravert zijn.
2. Zij zijn soepel voor wat de omstandigheden van hen vragen, of zij snel moeten handelen — of eerst rustig moeten nadenken.
3. Zij kunnen zowel kinderlijk als volwassen zijn. (Volgens de transactionele analyse is men slechts dan werkelijk ontwikkeld, als men zowel een kinderlijk— als een gewoon-volwassen— als een bejaard—wijs—component in zich heeft).
4. **Zijzelf merken** dat ze minder egocentrisch worden, **anderen merken** dat ze bij een moeilijke keuze altijd datgene kiezen dat het beste is voor de gemeenschap.

5. Wanneer zij bij het nemen van een beslissing twijfelen, kunnen zij dat ook eerlijk laten merken, mits dat niet voor anderen nadelig is, terwijl zij daarbij duidelijk verantwoordelijkheidsbesef tonen.
6. Zij zien duidelijk wat zij niet kunnen, en proberen dit soort dingen te vermijden.
7. Wanneer hun karakter in de verdrukking dreigt te komen, zetten zij alles op alles, teneinde te bereiken, dat hun karakter ongerept blijft.

Nadat Maslow deze mensen, met deze eigenschappen had bestudeerd, vroeg hij zich af: „Hoe komen deze mensen — afgezien van opvoeding en erfelijkheid — aan deze eigenschappen en hoe kan men dit bij anderen bevorderen?“ Hij kwam toen tot een stelsel van lagen. Men kan een laag, een volgend niveau pas bereiken, als men een tijd lang op het vorige niveau heeft gestaan. Hij onderscheidt de volgende lagen of stadia:

1. Beantwoording van de lichamelijke en gevoelsbehoeften.
2. De zichzelf beperkende aanpassing.
3. Creatieve expansie.
4. Innerlijke zelfregulatie.

Bij de beantwoording van de lichamelijke en gevoelsbehoeften denken we wat het lichamelijke en primair geestelijke betreft in de eerste plaats aan eten, slapen en liefde. Liefde is zowel de verzorgende liefde, als de sexuele liefde. Men denke hierbij aan de drie stadia waarmee Freud het leven laat beginnen: Het orale, het anale en het sexuele. De Ballints hebben daar aan toegevoegd, dat men al in de uterus een verzorgd gevoel krijgt, doordat de huid langs iets zachts glijdt.

Er wordt dan ook wel eens gesproken over onze huid als het belangrijkste sexuele orgaan. Veilige verzorging — hebben — beminnen — status, zijn de primaire eisen, om op dit eerste niveau tot ontplooiing te komen. Als men dit maar een deel van de tijd ondervonden heeft, dan kan dat altijd later worden aangevuld of opgetrokken. Voorbeeld: een patient, die door vroeg sterven van de moeder veel heeft gemist, moet in de eerste plaats in de VEILIGHEID worden gebracht. Dit kan men soms het best bereiken in de groepstherapie.

In het tweede stadium moet men trachten de schijnaanpassing te vermijden

Men moet leren zichzelf offers op te leggen, wanneer men ziet dat het voor de ander beter is.

Bij de creatieve expansie denkt men niet in de eerste plaats aan het schilderen van de „Nachtwacht“, maar aan datgene wat men weet te scheppen op allerlei gebied (ook bijv. verzorgend of organisatorisch) in bepaalde omstandigheden, dat voor de ander goed is. Niet verstarren, doch iets nieuws tot stand weten te brengen.

Tijdens de analyse gaat spreker dus na hoe het met de patient in deze opzichten gesteld is en of er iets is in de omstandigheden of in de persoon, dat de ontplooiing verhindert. **EEN THERAPIE, WAARBIJ DUS NIET ZOVEEL MOGELIJK GEGEVEN WORDT, DOCH WAARBIJ DE ANDER TOT ONTPLOOIING KOMT.**

Tenslotte nog het vierde punt, de innerlijke zelfregulatie. De ideale zelfregulatie is uiteraard het vinden van die levensstijl en dat levensdoel, die voor de persoon in kwestie adequaat zijn.

De krachten die in de persoonlijkheid loskomen zullen moeten leren tot een juiste verhouding te komen om gezamenlijk langs de goede levensweg te gaan.

Literatuur: Wenn das Leben gelingen soll (schrijfster Bühler — uitg. Knauer)
Heilung durch Autogene training (Giselle Eberlein)
Arbeitsheft für das Autogene Trainen (schrijver Prof. Schultze — uitg. Georg Thieme).

KERNLIDMAATSCHAP

Hiermee wil ik de Wetenschappelijke commissie en de leden van de Werkgemeenschap dank zeggen voor het aangeboden kernlidmaatschap, als erkentelijkheid voor het verzorgen van het Mededelingenblad gedurende de tijd van 1961 t/m 1974.

Ik hoop dat mijn opvolgster mw. J.Stach-Vrolijk het werk met evenveel ambitie zal kunnen voortzetten.

Hoewel het tijdrovende werk niet altijd een genoegen kan zijn, moet mij toch van het hart dat het omwerken van de voordrachten tot verslagen een verdieping van de stof betekent die tot verrijking van mijn en zoals ik hoop ook van uw leven heeft bijgedragen.

Hoewel ik meende thans een punt te kunnen zetten achter deze periode houdt het kernlidmaatschap een nieuwe uitdaging in, die ik wel móet opnemen, wil ik niet onmoedig zijn.

mw. L.M.C. Richard-Stuurman.

NIEUWE UITGAVEN

Wederom heeft het Fisher Taschenbuch Verlag, Frankfurt am Main één van Alfred Adlers werken uitgegeven, voorzien van een inleiding door Prof. Dr. H.C. Wolfgang Metzger:

Die Technik der Individualpsychologie I band 6260
Die Kunst eine Lebens und Krankengeschichte zu lesen

Die Technik der Individualpsychologie II band 6261
Die Seele des Schwererziehbaren Schulkindes

Andere reeds verschenen herdrukken van Alfred Adler zijn:

1. Menschenkenntnis band 6080
2. Über den nervösen Charakter band 6174
Grundzüge einer vergleichenden Individual-Psychologie und Psychotherapie
3. Der Sinn des Lebens band 6179
4. Individualpsychologie in der Schule band 6199
Vorlesungen für Lehrer und Erzieher.
5. Heilen und Bilden band 6220
Ein Buch der Erziehungskunst für Ärzte und Pädagogen
6. Praxis und Theorie der Individualpsychologie band 6236
Vorträge zur Einführung in die Psychotherapie für Ärzte, Psychologen und Lehrer.

Hartelijk dank aan de Werkgemeenschap voor de prachtige bloemen mij gezonden in het ziekenhuis en het fruit mij aangeboden bij mijn thuiskomst namens bestuur en leden aanwezig op de Algemene Vergadering van 16 november.

J.H. Richard.

Het Bestuur van de Nederlandse Werkgemeenschap voor Individualpsychologie onderging in de jaarvergadering van 16 november 1974 een kleine wijziging n.l. de 1e en 2e penningmeester verwisselden van plaats en is thans als volgt samengesteld:

Hr. G.H. van Asperen, algemeen voorzitter, Beethovenlaan 355, Doorwerth
Mevr. L.M.C. Richard-Stuurman, vice voorzitter, Pippelingstraat 60, Den Haag
Mevr. H. Gans-van Weerden, secretaresse, Prins Hendrikkade 129¹, Amsterdam-C.
Hr. P. Hummelen, penningmeester, Harmenjansweg 2, Haarlem
Hr. J.H. Richard, 2e penningmeester, Pippelingstraat 60, Den Haag
Mevr. L.C. van Dijk, bibliothecaresse, Vossiusstraat 51-bel, Amsterdam-O.Z.
Mevr. B.J.M. Strobosch-van Duijne, cursus-administratrice, Raphaëlstr. 18¹, Amsterdam-Z-9
Mevr. D. v.d. Nieuwenhuizen-Mettivier Meyer, Watteaustraat 46¹, Amsterdam-N.Z.
Hr. J.N. Pijnaker, Alkenoord 236, Capelle a/d IJssel

WETENSCHAPPELIJKE COMMISSIE:

Hr. G.H. van Asperen, Beethovenlaan 355, Doorwerth
Hr. J.B.A.M. Buschman, 's-Gravenzandseweg 288, Hoek van Holland
Mevr. S.E. van Emde, Parnassusweg 10¹¹, Amsterdam-N.Z.
Hr. Drs. H.W. von Sassen, A.C. Kerkhofflaan 144, Zeist
Mevr. B. van Vollenhoven-Alt, Soembastraat 9, Amersfoort
Mevr. H. Boon-Schilling, Gruttolaan 2, Landsmeer
Mevr. B.J.M. Strobosch-van Duijne, Raphaëlstraat 18¹, Amsterdam-Z-9
Hr. J.N. Pijnaker, Alkenoord 236, Capelle a/d IJssel.

In de Algemene Ledenvergadering werden op hun verzoek als lid aangenomen:

Mw. H.M. de Boer, Cruquiusdijk 95, Vijfhuizen N.H.
Mw. M.L. de Goede-Huisman, Huis te Landelaan 358, Rijswijk Z.H.
Mw. C.C. van der Gugten-Huldy, Heemstedse Dreef 59, Heemstede
Mw. C. Haak, Kikkenstein 490, Amsterdam Bijlmermeer
Mw. L.D.A. v.d. Heuvel, Adm.de Ruyterlaan 35c, Hilversum
Mw. H.M. Lourens, Vlierstraat 34, Badhoevedorp
Mw. J.A. Nuyt-van Osnabrugge, Albert Schweitzerlaan 33, Haarlem
Mw. Th.C.J. v.d. Peet, Melkweg 91, Eindhoven
Mw. J.E. Sandtke-Willemse, Goudsbloemplein 6, Aerdenhout
Mw. W.S. van Wijngaarden-Verbaan, Melchior Treublaan 3, Heemstede

Wij heten de nieuwe leden van harte welkom in de werkgemeenschap en hopen hen regelmatig op de bijeenkomsten in Amsterdam te zullen ontmoeten.